

ת"פ 29762/04/19 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 29762-04-19 מדינת ישראל נ' פלוני

לפני כבוד השופט שאול אבינור
המאשימה: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אסף כרמונה
נגד
פלוני
הנאשם:
ע"י ב"כ עו"ד לירן בקרמן

גזר דין

א. רקע כללי:

1. הנאשם הורשע, על-יסוד הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, בביצוע עבירות של **תקיפה הגורמת חבלה ממשית (בת זוג)**, לפי הוראות סעיף 382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין), ואיומים, לפי הוראות סעיף 192 לחוק העונשין.
בעובדות כתב האישום המתוקן נטען, בעיקרי הדברים, כלהלן:
2. בתקופה הרלוואנטית לכתב האישום היו הנאשם והמתלוננת בני זוג והתגוררו בדירה ברח' בתל-אביב.
- ביום 01.04.19 בשעה 05:00 בקירוב, בדירה, החל ויכוח בין בני הזוג עקב סירובה של המתלוננת לקיים יחסי מין עם הנאשם. הנאשם בכעסו תקף את המתלוננת באמצעות אגרוף לפניה ובעיטות לבטנה, כשהיא שכובה על המיטה ומדממת בפנים. לאחר מכן גרר הנאשם את המתלוננת, תוך שתפס בשערותיה ובידה ודרש ממנה להתקלח.
- הנאשם המשיך לתקוף את המתלוננת בבעיטות ומכות ולא חדל, כשהוא אווז את המתלוננת עם ידו בצווארה ובנוסף מכה אותה בסטירות. עקב התקיפה נפלה המתלוננת על הרצפה והנאשם דרך עליה, על בטנה וגרר אותה.
- המתלוננת התקשרה למשטרה, אך הנאשם לקח את הטלפון שלה וזרק אותו. מוקד המשטרה התקשר בחזרה ורק לאחר מספר ניסיונות הצליחה המתלוננת לענות. במהלך התקיפה גם איים הנאשם על המתלוננת באומרו "אני אפגע בך".
- המתלוננת נזקקה לטיפול רפואי ופונתה לבית החולים. כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלוננת חבלות של ממש בדמות דימום ונפיחות באף, אדמומיות באזור העין, כאבים באזור הבטן ורגישות בהנעת הצוואר.

3. בדיונים המקדמיים לא הגיעו הצדדים לכלל הסכמות. הנאשם כפר בתקיפת המתלוננת, תוך שטען כי עובר לאירוע היא דווקא אחזה בו, כדי למנוע ממנו לצאת מהדירה, נפלה ארצה כשהוא הדף אותה וכתולדה מכך קיבלה מכה באזור הפנים (ר' בפרוטוקול, עמ' 1 שורה 10 ואילך).
4. התיק הועבר לשמיעת הראיות לפניי ובדיון הראשון שהתקיים נשמעה עדות המתלוננת. יש לציין, כי במהלך עדותה סתרה המתלוננת את הגרסה (המפלילה) שמסרה במשטרה, תוך שטענה כי אמרה מה שאמרה בשל היותה "בלחץ". בנסיבות אלה נעתרתי לבקשת ב"כ המאשימה להגשת אמרותיה של המתלוננת, בשלוש ההודעות שנגבו ממנה במשטרה, כמוצגים מטעם המאשימה (ר' הדיון וההחלטה בפרוטוקול, עמ' 7-8).
5. לאחר מכן, בפתח הדיון שנקבע להמשך שמיעת הראיות, הודיעו ב"כ הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון דיוני, ללא הסכמות לעניין העונש. במסגרת הסדר הטיעון תוקנו עובדות כתב האישום לנוסח המתוקן הנ"ל, תוך השמטת מעשים מסוימים שיוחסו לנאשם. הנאשם הודה, כאמור, בעובדות כתב האישום המתוקן, והורשע על יסוד הודאתו בעבירות שפורטו בפסקה 1 דלעיל.

ב. הראיות לקביעת העונש ותמצית טיעוני הצדדים:

6. כראיות לקביעת העונש הגיש ב"כ המאשימה שלוש תמונות של המתלוננת, המתעדות את החבלות שנגרמו לה (סומנו ע/1). בתמונות נראים, בין השאר, החבלה שנגרמה למתלוננת מעל עין שמאל וכן כתמי דם על בגדיה. עם זאת, יש להעיר כי לא הוגש לפניי תיעוד רפואי היכול ללמד על חומרת החבלות.
7. בטיעוניו לעונש עמד ב"כ המאשימה על חומרת האירוע מושא כתב האישום, שבו בתגובה לסירוב המתלוננת לקיים יחסי מין תקף אותה הנאשם באלימות חמורה, שכללה אגרוף לפרצוף והמשיכה אף כשהמתלוננת נפלה ארצה. הנאשם גרר את המתלוננת למקלחת, כשהיא על הרצפה, ושם המשיך ותקף אותה.
8. ב"כ המאשימה פירט את הערכים החברתיים, שנפגעו כתולדה מביצוע העבירות, ובהם ההגנה על שלומה של המתלוננת, על בריאותה, שלמות גופה, שלוותה ותחושת הביטחון האישי שלה. בהקשר זה ביקש ב"כ המאשימה להדגיש את היבטי החומרה, דהיינו: העובדה שמדובר באלימות במסגרת המשפחה וכן העובדה שמדובר באירוע שבמהלכו היתה המתלוננת קורבן לאלימות מתמשכת מצד הנאשם.
9. באשר לקביעת מתחם העונש ההולם טען ב"כ המאשימה כי בעבירות כגון דא קיים, מטבע הדברים, שוני רב בין אירוע אחד לבין משנהו, כך שקשה לטעון למדיניות ענישה נהוגה בהתייחס לנסיבות מקרה ספציפי. עם זאת, כך לטענתו, נוכח הפגיעה האלימה, הברוטאלית והמשפילה במתלוננת, בעת שהיתה נתונה לחסדי הנאשם בדירה, יש מקום לקביעת מתחם עונש הולם מחמיר, שבין 12 חודשי מאסר בפועל לבין 36 חודשי מאסר בפועל.
10. באשר לגזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם ציין ב"כ המאשימה את נסיבות הקולה של העדר העבר הפלילי וההודאה, אך הוסיף וציין שמדובר בהודאה שניתנה בשלב מאוחר יחסית, רק לאחר שהמתלוננת הוטרחה להעיד. בנוסף, הנאשם לא עבר הליך טיפולי ואין אופק שיקומי בעניינו, ובנסיבות אלה - כך לטענת ב"כ המאשימה - אין למקמו בתחתית המתחם. בסיכומי של דבר

עתר ב"כ המאשימה, אפוא, להשתת עונש של 16 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצויים למתלוננת.

11. ב"כ הנאשם, מצידו, טען כי מתחם העונש ההולם המחמיר, לו עתר ב"כ המאשימה, אינו עולה בקנה אחד עם מדיניות הענישה הנהוגה בפסיקה, גם כאשר מדובר במקרים חמורים בהרבה. ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה רבה וביקש כי בית המשפט יקבע כי מתחם העונש ההולם, לאירוע מושא כתב האישום, הוא בין 5 חודשי מאסר בפועל לבין 12 חודשי מאסר בפועל.

12. לעניין גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם הרחב ב"כ הנאשם בתיאור נסיבותיו האישיות הקשות של הנאשם, שבגיל 16 שנים בלבד גויס בעל כורחו לצבא אריתריאה. בשנת 2012 נמלט הנאשם מארצו והגיע בדרך לא דרך לישראל, דרך מדבריות סיני, ובארץ מעולם לא הסתבך בפלילים.

13. עוד הדגיש הסניגור את נטילת האחריות על-ידי הנאשם ואת העובדה שהנאשם הוא בודד בארץ זר בה; עובדה שמקשה מאוד על תנאי מאסרו בהשוואה לאזרח ישראלי משום שאין באפשרותו לקבל "קנטינה" או ציוד מקרובים או חברים. בנסיבות אלה עתר הסניגור להקלה בעונשו של הנאשם ולהסתפקות בתקופה שתחפוץ לימי מעצרו, בתוספת לפיצויים בעבור המתלוננת לפי שיקול דעת בית המשפט.

14. לבסוף הנאשם, בדברו האחרון לעונש, הסתפק בטיעוני בא-כוחו.

ג. קביעת מתחם העונש ההולם:

15. בעת גזירת עונשו של נאשם על בית המשפט לקבוע, תחילה, את מתחם העונש ההולם לאירוע שבגיני הורשע הנאשם, וזאת בהתאם לעיקרון ההלימה. עוד יתחשב בית המשפט, בהקשר זה, בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות ובמידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.

16. באשר לערכים החברתיים, שנפגעו מביצוע העבירות, מקובל עליו טיעון ב"כ המאשימה. אכן, הפסיקה חוזרת ומדגישה את חומרתן הרבה של עבירות האלימות בכלל, ועבירות האלימות במשפחה ("אלמ"ב") בפרט. עבירות האלימות פוגעות באופן ניכר בסדר הציבורי ובתחושת הביטחון של הפרט, ופגיעות אלה מתעצמות שבעתיים כאשר מדובר בעבירות אלימות במסגרת המשפחה, שכן מדובר בעבירות הנעברות על-ידי הקרובים ביותר לפרט הנפגע ובדרך כלל - כבעניינו - גם בתוך "ביתו מבצרו" ממש.

17. לפיכך, כפי שנפסק לא אחת, כאשר מדובר בעבירות כאלה יש לנקוט בענישה מחמירה ומרתיעה, וככלל בענישה הכוללת רכיב של מאסר בפועל. אכן, כטענת הסניגור, גם במסגרת עבירות אלמ"ב קיימת פסיקה רבה הקובעת רף תחתון של עונש מאסר בפועל שניתן לנושאו בדרך של עבודות שירות, אך מתחם העונש ההולם נקבע בהתאם לנסיבות הקונקרטיות של האירוע הרלוואנטי. נוכח מורכבות הנסיבות של עבירות אלמ"ב יש קושי במציאת מקרים הזהים בעובדותיהם, אך ניתן להכליל ולומר שכאשר האלימות היא חמורה וחוזרת ונשנית, הרף התחתון של מתחם העונש ההולם הוא מאסר בפועל לתקופה משמעותית.

18. ב"כ המאשימה הפנה לרע"פ 977/16 **פלוני נ' מדינת ישראל** (10.02.16), בו נקבע מתחם עונש הולם שבין 12 חודשי מאסר בפועל לבין 36 חודשי מאסר בפועל ולבסוף נגזר עונש של 18 חודשי מאסר בפועל. אכן, מדובר במקרה החמור מענייננו, שכן מעבר לתקיפה (שבוצעה בנוכחות ילדים) היו גם מספר עבירות נלוות נוספות, אך עדיין יש בו כדי ללמד לענייננו. ניתן גם להפנות, בהקשר זה, לת.פ. (רמלה) 68753-07-18 **מדינת ישראל נ' פלוני** (10.02.19), שבו נקבע מתחם עונש הולם שבין 12 חודשי מאסר בפועל לבין 30 חודשי מאסר בפועל ולבסוף נגזר עונש של 24 חודשי מאסר בפועל. מדובר במקרה של תקיפת בת זוג, שכללה גם נשיכות, כאשר לנאשם דשם לא היה עבר פלילי והוא הודה ונטל אחריות.

19. במקרה דנא, כעולה מעובדות כתב האישום המתוקן שבהן הודה הנאשם, עסקינן בתקיפה חמורה בדירה בה התגוררו בני הזוג, והכל על רקע "סירוב" המתלוננת לקיים יחסי מין עם הנאשם. בנוסף, הנאשם לא בחל מלהמשיך ולתקוף את המתלוננת גם לאחר שנפלה ארצה ואף דרך עליה, והיא נזקקה לטיפול רפואי. בנסיבות אלה, ברי כי הרף התחתון של מתחם העונש ההולם חייב לכלול מאסר בפועל משמעותי ואני קובע את המתחם בין 9 חודשי מאסר בפועל לבין 21 חודשי מאסר בפועל.

ד. גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם:

20. לאחר קביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחם זה - למעט במקרים יוצאי דופן, בהם הוא רשאי לחרוג מכך, שאין עניינם לכאן - תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות.

21. באשר לנאשם שלפניי, השיקולים הרלוואנטיים לגזירת עונשו הם כלהלן:

עברו הפלילי של הנאשם - לנאשם, יליד שנת 1986, אין הרשעות קודמות. מדובר, כמובן, בנסיבה מהותית לקולת העונש.

הודאה ונטילת אחריות - הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן ובכך נטל אחריות על מעשיו. עם זאת, ההודאה ניתנה רק לאחר שהמתלוננת העידה בבית המשפט.

נתוניו האישיים של הנאשם ונסיבות חייו - הנאשם כבן 33 שנים כיום ונסיבות חייו אינן קלות. על-פי טיעון ההגנה, שלא נסתר, הנאשם עבר בנערותו חוויות קשות, עד שהתגלגל ארצה בדרך לא דרך. הנאשם הוא אזרח זר החי בארץ, כאשר חוסר קרובים וסביבה תומכת משפיעים עליו לרעה ומקשים את תנאי מאסרו. עם זאת יש להוסיף, כי הנאשם אינו משתתף בהליך טיפולי או שיקומי כלשהו.

22. מכלול הנסיבות והשיקולים שפורטו לעיל מלמד כי במקרה זה נסיבות הקולה עולות במשקלן על נסיבות החומרה, באופן שיש לגזור את עונשו של הנאשם בקרבת הרף התחתון של מתחם העונש ההולם, הגם שלא ברף התחתון ממש. כמו כן, בהתחשב בנזקים הגופניים והנפשיים שנגרמו למתלוננת, יש לפסוק פיצויים לזכותה. עם זאת, במישור הכספי יש להתחשב במצבו הכלכלי הדחוק של הנאשם.

ה. סוף דבר:

23. אשר על כן - ובהתחשב בשיקולים לכך חומרה ולכף קולה, אשר פורטו לעיל - אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- (א) 10 חודשי מאסר בפועל, החל מיום מעצרו (04.04.19).
- (ב) מאסר על תנאי למשך 8 חודשים, אותו לא יישא הנאשם אלא אם כן יעבור, תוך שלוש שנים מיום שחרורו מן המאסר, עבירה של אלימות כלפי הגוף.
- (ג) מאסר על תנאי למשך 3 חודשים, אותו לא יישא הנאשם אלא אם כן יעבור, תוך שלוש שנים מיום שחרורו מן המאסר, עבירה של איומים.
- (ד) קנס בסך של 500 ₪, או 4 ימי מאסר תמורתו, שישולם עד ליום 02.02.20.
- (ה) פיצויים למתלוננת, עדת תביעה מס' 1, בסך של 1,500 ₪. הפיצויים יופקדו בקופת בית המשפט עד ולא יאוחר מיום 02.02.20.
- באחריות ב"כ המאשימה להגיש הודעה למזכירות בית המשפט בדבר פרטי המתלונן, לצורך העברת הפיצויים.
- ניתן בזה צו כללי, לעניין מוצגים, לשיקול דעתו של קצין משטרה.
- זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.
- ניתן היום, ל' תשרי תש"פ, 29 אוקטובר 2019, במעמד הצדדים.